

Адам Пуслојић

НЕЧИЈА КЊИГА НА СТОЛУ

НЕЧИЈА КЊИГА НА СТОЛУ

За Ивана В.Лалића

Твоја ме смрт затекла неспремног
у родној кући, изјутра... када је
глуна, готово ведро радијска вест
одједном банула из куће напоље,
у мој (у твој, у ничији) Врт,
где сам по стоти пут заливао
цвеће, ветар и ништавило овог
пустог и пустошног и свесувог
лега и - намах је! - постала као
и све остало, обична, баш тако.
Иване, иване, песниче благи.
Оде ти у твоје светско село
бола и светлости, да видиш све
и све их видиш око твог Бога!
Сад једва чекам на твоје прво
писмо, једнога дана. Кад ни мене
не буде више овде, одакле ти сада
ја пишем, а где ме ове летње
муве подсећају да ће нам ускоро
обећана киша пошкропити земљу
и жито и да ћемо још једаред
подвалити глади и сопственој ми
смрти, која из Европе крену наовамо
хитрином уласка оштрога ножа тачно
у бескрајну доброту хлеба, белог
и црног, на нашем овом столу.
Узимам хладну тестију и пијем.
И пијем. Пијем.

На столу су и даље мрве, сланик
и нечија књига као писмо.
У њој је, кажу, дат кратак
преглед и опис свега оног
што не стигосмо.

Кобишница, јула 1996.

КАДА СИ СТИГАО?

Као знак велике пажње и најсрдачније
добродошлице, моји сељани ми сви
постављају исто питање:

КАДА СИ СТИГАО? То је, рекло
би се, понуда мира и неког новог
уговора међу нама или је смао израз
тупавости и јефтине радозналости
живота?

Не бих могао то тачно одредити,
јер сам одавно одовуд искорењен,
а последњи пут овде бејаш на дуже
пре добрих десетак лета. Зато
свима одговарам савршено миран,
строго озбиљан и без трунке ироније:
“Стигох јуче или прејуче, али ћу

зато остати надуго, можда чак
и до самог краја лета, ако ме неки
преки послови не позову онамо
натраг, у Град!“ И ту станем.
Њима, као и мени самом, одговара
ова неодређеност одговора, јер
има вид (или барем привид)
велике искрености, као и оне
недвосмислене љубави према
овом крају и људима. Требало би
да им је јасно да је то највише
што могу, у овим околностима
и у овом поодмаклом добу
мога живота. Уосталом,
зар им други дају више?
Већ би се то знало и сазнало,
а и мени би се то ставило
на знање, као изазов
или земљачки поздрав, онако
са подоста горке ироније.
Тако је - како је.
Свако од нас, тада, може
наставити својим путем
и ја могу савршено мирно
и да предахнем и да одахнем.
Добро је почело, баш добро.
Верујем да ћу (још дуго) тако
долазити у родно село, бар
да се лепо напијем ове
чисте изворске воде, са истока.

Кобишница, јула 1996.

ЗИДАЊЕ ИСТОЧНОГ ПЛАЧА

Николају Бребану

Из ове столице од тамног дрвета
чујем сва звона твојих храмова
и све више и више видим
твојим погледом, у твом одсуству
из ове одаје - будистичког храма
од хартије. Књиге, новине и суво
лишће породичних фотографија.
Призори са најоданијим пријатељима
од којих многе и препознајем
са радошћу. И гле, старији сабрата,
једна суза ми сад расте у души
и ја је стављам на чисту хартију,
да би је потом изделио надвоје -
на два дела за нас двојицу. Пишем
и признајем нову могућност светог
дисања на источној страни света,
где речи избљују од туге и самоће
али не умиру од стида и пустоши.

Букурешт, јутро 9. новембра 1994.

Оливера Везилић

ИСПРЕД СЕБЕ

ИСПРЕД СЕБЕ

Погон што одмењује
кад главом не можеш
учинити баш ништа
док се за њега бојиш -
страхујеш без разлога
одложен у својој љутњи
он јача
по хиљадити пут
направиће come-back
несаломив потез
ни сам се не усуђујеш
да му се нађеш на путу
уствари ти.

ВИДЕЛА САМ И ПОВЕРОВАЛА

Billy је сувише сексепилан,
афродизијак за праштање
скок, рвање и бег.
спонтани полумрак нада мном,
њему је сасвим природно
умаћи свакој логици,
склон је тихој игри нерава
превише проницљив да би био миран,
висок и недоступан
не подноси ме када сам поетична,
каже да је боље
рећи увек оно што ти већ
испада из уста
реч кад имају мирис опстанка
појединачне су еволуције
а Billy је непризнати Дарвин
нечији табу.

АЛИСА

Ја сам Алиса
воле ме рибе из акваријума
светлост ми је блесак из огледала
снага је вечерас пет минута Block aut-a
Алиса сам која никад не напушта
свој рацио
истина је наметљива такав ми је
карактер
о како бих у мрак у сенке
али није моје да жмуриш и ћутим
оперем ли неком руке својом
учтивашћу
поново чиним трапаву услугу
овде се ради о начину
како неговати свој страх
васпитати своју радозналост
љуте ме о како ме само љуте
зар све луталице да заврше
као гардеробери различитих тишина?

Татјана Цвејин

ПОКРЕТНЕ ПЕСМЕ

ПОКРЕТНЕ ПЕСМЕ

(корисне направе)

То су Покретне песме!

Повезане су бесконачним ланцем који се покреће око Погонске песме. Окрећу се око електромоторног механизма, индикатора, импулса и магнета. Половина Песме се враћа дејством контрагега песама које су у оптицају.

Електромагнетни мождани механизам користи снагу назубљења терета на песамама. Са сваке стране свака песма поседује пар точкава чији су точкови на шпинама. Редуктор корисног покрета направе је Покретна песма.

Прве Покретне песме појавиле су се 1890. године. биле су то прости траке без песама. Био је то први покрет тела са извијеном корисном линијом. Пронађене су у идиличном месташћу након велике аукције, шездесетак километара јужније, на западној обали фјорда, после вишечасовне опсаде у последњим улицама, на другом крају Света.

Биле су у јадном стању!

После битке двају завађених страна, ја сам их опрала, испеглала, искувала, испецала, осушила, "нафајтала", уфирцала, нафалтала, наборала, испрала.

После тога, употребила сам их.

Том корисном направом сада покрећем
фиксно фиксиран

MADE IN SERBIA

На енглеској триви за шведским столом уз париску шницлу и руску салату, два Србина седе, величају српство

Песме о јунаштву давно испеване
Погибоше кћери у љугоме боју
Видиш родољупци сабље исковаше
и на српском пољу српски изговаше

Нека, нека бије. Нека неко бије!
Нека лопта бије и резерве двије

У резерви имам још српских живота
Нека, нека бије, округла је лопта
Нека мене гађа та кугла округла
Нека ме погоди, пресуди без суда
Нека ме погоди,

идемо Омеди ИДЕМО ка узвишеном циљу

Имали смо и Месец у виду

ТЕКУ МОЈЕ ОЧИ

Гледам тачку што је високо на Планети упућена мени
Румена
Теку моје очи
Истичу чим ме такну Слова
Отичу без ума Речи тако блиске Светлости

Историјом сећања говорим да је Дворац на најисточнијем делу Шпаније златно доба андалузијског пса из кога Сунце свакога јутра излази раније.

По сасушеним стабљикама сушим своје сатове у свагдашњем времену ушне шкољке из кога до мене допиру шумови мора Дунавом

То Сунце до мене дође и овога јутра.

Помилова ме по челу, пољуби левим брком десни образ, рече да је пре свих Шпанија мене озрачила и да је Дали са Луисом Буњелом учествовао у изради мог Дворца из ког ћу сваке ноћи несметано одлазити колико ми воља

Сунце ћу сачувати за себе - рекох,

јер највише од свих дана волим ноћ и то

Сунце којим се историјом сећања истоком растурам

Пре но што умремо
пренимо свет у наш кревет
бесконачни

ИСУС И НЕВЕРНИЦА

Када је Исус био у браку носиле су се Исусовке,
по зидовима висили млади Исуси,
припремала Исусова храна,
шло Исусово пиће,
живело исусовски и Исусова деца рађала

Када се Исус развео,
Исусова жена је божанствено изгледала
и све је чинила божанствено.
Исус се поново заљубио
у своју божанствену распуштеницу и
тако након дужег времена
постао на кратко Бог

Његови крвници препознавали су му божанствену
Исусову крв и ђаволски испијали га.
Од божанствене жене на дар је добио два мајушна рога
и подвијена репа преобраћен у човеколику животињу,
дође ми ноћас на памети и све док ме није посве опашавио,
нисам заспала

Најчешће сам говорила:

Ох Исусе

и све се понављало

Миленко Стојичић

ТРАКТАТ О ПИСАРУ

АНАТОМИЈА

Књиге сам омрсио а о књижевности
бекнути не знам, каже месар, вјештак на
ножу, алатом практичнији од Леонарда и
професора Тулла
Говорио му јесам о Мајсторима Анатомије
док је он обрезивао воловско удо
у ерекцији смрти
Док је крвави анатом, ввојник праксег
обрађивао воловско удо заводио сам га
Леонардовом метафором - да је удо свештеник²
и да баца "стрељиво сјемења"
Док се мутно воловско око последњи пут
невидјело на усни ножа месар-практичар
прозборио је - да му се неће мед роговима
примити бршљан дуговјеки
Све је то тинта, рекао, смуђај па проспи
нико ми на ножу полити не може
Од те месарске метафоре тијело ми се осуло
срсима
Ни Хегелова облога о естетици ружног није
могла против уда из којег је окапавало
сјеме смрти
То је, велича крвави анатом, златно сјеме
које се прима у дрхтуљи кривица-веродница
Помислих, взлатно телег, моје велики Петроније
Видећ ме распетог између библиотеке и клаонице
месар ми прописа - да мастионицу подмажем
златном воловском спермом, и да не постим
у крчани библиотеке

НАД КЊИГОМ У КОЛИЈЕВЦИ

Успаванка је срсна, плетиво несна
Пелене које ће доћи биће прошаране
имелом, ладољезом и лишајем од којих ће
млађан читач очврснути, оседрити
Колијевка, породилиште и библиотека, биће
забрављане змијским витицама
Испод текста-покривача, хладних чаршафа
невиности чека змија, кућарка у виолинијском
кључу прољешана
Ту ће млађак савладати форму смијеху и
плачу, ту ће, испод сача контекста и жишке
метафоре, запалити своју мождану пређу
Тек послјије срси граматике донијеће своје
добро на вршку оловке измјерено
Прије него учитељи заљуљају млађака,
књигу и колијевку он ће трине и кучине
дукате своје прапоетике, сакрити иза чела
И иверје ће врцнути из незалијечене ране
коју само изабрани називају књигом
Млађак је запретен у својој самачкој
библијци чекајућ драгану од папира
Кад змија разбрави самицу биће то знак
да се Књига троји и четврти

ЕДЕН, есеј

Од ребра оловку стесао сам
којом тетовирам дојку велике жене од папира
Мољац, учен у трини старих књига о вјештини
љубави, нагледа моју жудну писанију, руга се:
"Када те Змија учини човеком."
Бијелој жени заталасаних облина брао сам
рунолист, ријетко олимпијско биље, злато ендема
поткожне јој звијезде питомио у мрежи метафоре
Од нашег блудног прожимања дрхтурио еденски
мир, презријевало воће надграматике, дејствена
крв капала са грана сазнања
животињама, старим сватима, уста се на затиок
окренула од забрањене љепоте
Тијела нам се осула змијским везом а Змија
Кумица дарова нас марамцом, листом с гране
на којем срицашмо Текст:
"Младо је, младо - зарашиће."
Сироти енциклопедист Љубави, остављам
крвави огризак јабуке којом се плаћа школарина у Едену
Ништа више немам дјечи да оставим

КЊИГА ЈАЛОВИЦА

Најпослије, кад питали те буду пред дјецом
тек пробуђеним читачима, не удаљавај се
од провјерене и дубоке приче о Куки и Води
Промини у Таштини
Ионако, свака је књига изван Књиге-Матере
списана дјетињом руком, нејаком, без крви кости и сржи
Њу, ручицу, Бог је просржио тек пољупцем
у јагодицу, и писмо свих писама, у књигу свих књига
Јалова је рука и књига је јаловица
Десницу није свјештавала Света Пијавица
и она не твори у младости ништења
Није жуљевита од тешког прштења
дјечи искрено реци да те Књига води тамо
гдје за читача нема шећера филологије и воде метатекста
Све дјеца знају у своме Сјајном Незнању

ХАГИОГРАФИЈА АНОНИМА

Учени мудријаши, високи школници, академици
и плаћени надничари библиотеке, визионари
социјализма, "Марксови партизани",
из пријеварске су Га описивали
Мистични лептир који се одмара на државној
застави и високим установама од посебног значаја
Креда и седра у кварљивим органима таштине
Прибиће које слијеће и заплиће се Лијепој Психи у косама
Муца о гријеху и искуљењу
Нож оловке, олово слова, талир тачке јесам
написао је у својим исправама
Глава сам у књизи а књиге се наносати нећу
шарнуо је у оптужници, предајући законским
читачима едикт своје поезије, устав у сонетима
Осуђен је на изгнанство у завичај Словара
у шипрајче црта и реза

Дарко Цвијетић

СНАЈПЕР. ПРВИ МИНУТ ПАУЗЕ

СНАЈПЕР. ПРВИ МИНУТ ПАУЗЕ

Које окваси ораница дијелови кише. Узнемирен до упамћивања мајке. Све старије и под шапицама, такав немир. Преживио, угрожао као вино да би се спуштао у нечије грло. Филмови из тридесетих с пјевачицама у црном уз клавир, сами, у нитроцелулози. Мислим да се радило о Изборима у Босни 1996. године, да је зато и смислио да је дошао из воде.

Звона која се међусобно посјећују. У њој се осјећало под прстима више земље, па се судило да је трудна. Без оклијевања, жар се пажљиво носи у куће. Сељак којем не спава кћерка, одлази у нордијску народну причу о смрти. Британски IFOR-војник, из закона лептира мра добити крила. Клопке у воћњаку, бивше тишине-сада извјестан звук, крлежијанска, слабо посјећена обала воде. Лингвистички дискови Duchampa на стећцима, лијево-дојчино млијеко и, рекли бисмо, раздаљина промашаја.

Тај човек више неће, нити ће краљевић више долазити. Алешови описи Орлеанса. Западно помињање примирја. Био је ту и пажљивије је погледао, некако брже. Си неразумна, има кризу боје. Anselm Kiefer, ошишан до главе броји себе с настрадалима. Тако гуму тлачи дрво планирано за штаку.

Источно помињање прираћа. Обичаји који не владају међу пловним животињама. Кладио сам кров рова од буквине кољем. Ставио кладу на кладу на кров. Наношај бронце с фотографија Johna Sagea, борци из шума кроз које су некада ишли на море. Ратарски блуд просијане пшенице на тријему изнад артиљерије. Мријешћење тетријеба док је још вода на небу. Она сама и натечена од напуштености, попут круне и бисерне округе поред ње. Разлућен није знао је ли минер или минерал и има ли то везе с модром галицом из школе. Набављао је дрва за прву кћерину зиму да се обави Blakeov стих. Располагао је ватром и убио се.

МАЊИНА НА ИКОНИ

Из чега снијег пада на цркву да остане опрана соба на небу. Трећегодишњи, предратни мед, врцан у дворишту. Отиче корак зечје шапе заледицом, језерицом. Док се догори надоле, док вучјаци пристају да пазе стадо. празна корита из живота ускршњих свиња. Воће трули у беструјном фрижидеру. Мириси млијека пред "Савјетовалиштем за мајку и дијете".

Картезијански, прецизни, опови одлазе у тропове српскохрватског. Смо ме жртвовали смо ме свијели говорити троп, по проп, по троп. Сценографска, пољопривреда на дасци, напуштен улаз у стару зграду музичке школе, мртви, на концу, ујесен, птице нас очито напуштају. Изборено деведесетшесте влашћује гнијездово тијеме. Успављујеш Дању. Она се насмије, тек окупана, у капици. Од цвијетне готике до маниризма, плакало ме. И носили смо ме двије књиге. Земљиво и занимљиво, нисмо ме бунили, нисмо ме докидали за дивљач, окапалу у куптилу женских ангела. Маст, још у животиња, цурила је ноћ пред лов. Упутив и гол, чекао је да прво устане мама. Тако је и сазнао за Лазара. Растрпане јагоде сићене плавим соком носе зечје бундице. Да је пјевао мраз по стаклу шара, да је само то дуже пјевао.

Глогова сјекира одједном замрзи сав јелик. Све да се у њему и убијала, мислећи да је тако лила боје. Манирист, али вода је договорила весло с временом и знало се годишње доба. Памук се преживо у њеним дојакама с млијеком. Дањин плач, никад готово, да бисмо мене, коначно. Мртве краве из деведесеттреће, на улици, залутао коњ праћен псима три улице. Штићење од мрза, једрењаци за спартака, луке, пријатна гласба, вучји схваћен лептир. Било је начина, на концу, Цветајевој се није умирало. Ботаника Пинокијева територија у постоцима или Сципион на коњу. Круна се замахује у икону. Тако нема радње, само ме чучимо на угрођенијем дијелу сцене, само ме замолићемо у љетопис недевински.

Гениталне се кости збивају под чипком и тако збијене их упамтимо.

КАДРИРАЊЕ КРАЉЕВЕ ДЈЕЦЕ

Тако се вели за касна прољећа.
Уплишани зечеви у шуми.Ту
Се пред купање присмрзне душа
Самоубијеног. Наталитет нијених

Чисти земљу у тишини. Побожни
Регрути језеро након уклањања
Одраза. Ти си уосталом говорила
Да смо већ промијенили кост-име.

Венац на керамичком купатилу.
Или само тетоваже датума војске.
Како је сувениру кад вјетар

Обара бијели дуд на гробове. Ти и
Ја смо одлазили орахе у футроле.
(Као) Друго зимовање пчела од меда.

ПЕРФОРМАНЦЕ ЈУДЕ С ДРВЕТОМ

Божидару, можда сада

Животиње су те вечери уклањале биље
С ребара. Инг. Киров оставио је
Нацрт уз трокут. Нервоза
Сакупљених трешања у лименку.

Гледано од ње рибе се помичу.
Телетова глава ударила је плочник.
Моје име Сарах други ће се црви
Стиснути овдје. Гледат ће као коњићи

Као сви ми. Преко шуме доћи ће
Страшни суд по течност с тебе.
Шљунак и кинооператерев дјеца.

Енглески тенкови чешка војска.
Отрешћеш снијег с родитеља. Као
Да то већ чиниш у будућем животу.

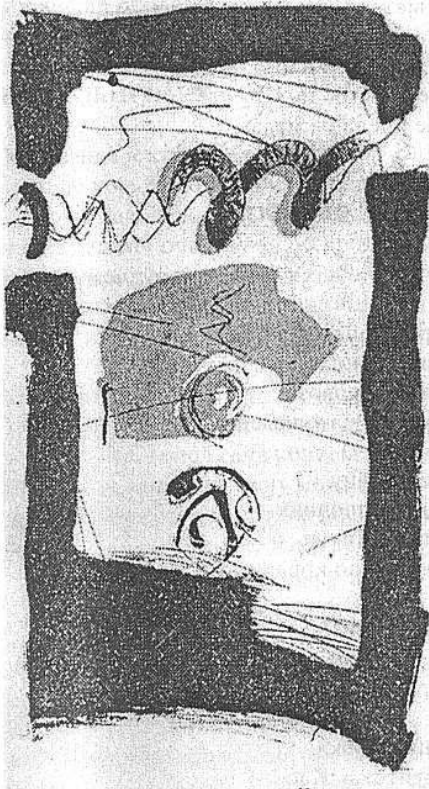
Владислава Војновић

КЛИК

ЗА ЈОВАНА СКЕРЛИЋА

Музо-душо, богињо, хм!
Немој ми певати гнев.
Певај лепо и мудро,
мојим прстима по тастатури.
Не дирај слова истом песмом
која додирује моје лице,
капке, трепавице и усне
кад се шминкам.
Остави ритам сецканог лука,
белог и црног и све зелени
и благе прелазе на шницли
кад певаш мојим палцима размаке
и прстом без бурме ритам тачке.

Музо-лутко, богињо, хм!
Немој ми певати гнев.
мене, једнима кћерке, другима жене,
трећима нецажне.
Певај јасно и искрено
не лепим, него добрим мојим прстима,
без лака за нокте, рибеље крљушти.
Да их не мамимо
да их не хранимо.
Само песму да схвате причу
и науче куда да иду и шта да једу,
без леда у души,
магле у глави
и мртве фразе на уснама.
Певај ми, богињо, праву песму.



Сандра Колчак

КЛИК

Стона лампа на трпезаријском столу
дочекала ме је од јутрос упаљена.

Заборавила сам је,
синоћ,
одлазећи на спавање.

Бледа светлост,
непотребан у јарко-сунчаном дану,
подсетила ме
на светиљку у дворишту мојих родитеља.
У многа јутра,
о чему жене не би требало да говоре,
док сам се кео блудни син
ушуњавала на спавање,
најпре сам
гасила родитељску бригу
да има се дете не скрши у мраку.

Мишљах,
тад веома нервозно,
"Та што ми товаре грижу савести
кад нема разлике у слободи!"

ЊЕГОШ, МИКЕЛАНЂЕЛО, ЗИМСКО СВИТАЊЕ

Док је лежао на одру,
прелеп и премудар,
његова је мајка хранила живину.
Неком је објаснила:
"Може се без икога, не и без ичега.
Није реметила тишину.
Није се обраћала сину по обијају.

У "Ватиканској пијети"
Богородица је млада.
Друго је лудост
или нема истинског јада.
Страдајући силно,
моја мајка не храни живину
и мимо обичаја,
обраћа се Богу Оцу и Сину,
Светом Духу и палим анђелима,
сељацима, психијатрима, свима:
"Не може се ни са ким, ни са чим!
Ни кад волим, ни кад мрзим,
ни кад чиним, ни кад тлачим!"

Док лежим будна у зимско свитање,
себи нестварна и чудно лака,
а јака и невидљива све мање,
ледена, а врела,
ниског чела и ружног осмеха,
напуштена од греха
и од Бога,
сањарим да се може
без ичега, без икога.

Јово Радош

ОТКРИВЕЊЕ

ОТКРИВЕЊЕ

Пред Малу Госпојину деведесет прве
затекао сам се зазидан страхом
у скученом посматралишту сопствене
свести
код раскрснице живота и смрти
на Трпињској цести
кад изненада блесну из прадубине
и јасно ми се приказа Велика Тајна
у исконском обличју блаженог сјаја
округла, мирна и неисказиво глатка
која се одједном сама из себе
набора, смежура, потпришти и
ољушти
и свуда се расуше светлеће крљушти
па се све заковитла и изокрену
и завирих у Свет са оне стране
тргох се засут црnilо ноћи
на зиду су зјапиле богињаве ране

СТАРАЦ

Док је канчело младости
затезало струне живота
и док њихове вибрације
имаху склад и снагу,
далеко је одзвањала
песма бахатости

Али, Стари душманин Време
нечујном руком
иструга грло и раштима кости,
па сад у хошку још само гудало ћути
и свој скори крај слуги

КАМЕНА ПЕСМА

Данас претварам мозак
у мешалицу за бетон
у коју сипам камене речи,
космичку праšину
и небеску росу
па их вратим и тумбам
све док се камени стихови
из ње не проспу

Хоћу да поплочам
све подлокане стазе душе
и да затворим напрсле
сводове воље
хоћу да учврстим кичмени стуб
да глава не клеца доле

Хоћу да се свуда чује
камена јека
јер ме удави глиб
и земља мека

Горан Траиловић БЕЗДАНИ

БЕЗДАНИ

Имао је у телу живот бестелесног анђела
пастрмке потока и милост на језику
Његова писмена памтимо лик.

Као трава усахну срце моје.

Ову је земљу везао за четири времена
да се не отргне птица над водом.

Последња врата биће затворена
превариће нас бездани;

Сваки је град туђ и свако је време
последње на овом свету.

ГОСПОДАР ПАРАЛЕЛНИХ СВЕТОВА

Лежим мртав на градском асфалту
на прилазу граду
нулта крвна група
скроз негативна.

Сада сам ја господар
паралелних светова
Без подземног града.

МАСТИОНИЦА

Сама наказа са доживотним уговором;
Бацио-се мастионицом на њу
Још туристима показују мрљу
Као доказ да је постојао.

ВЕЛИКА ЉУБАВ СА ПЕТНАЕСТОГ

Жене је памтио по спратовима.
Велика љубав с апетнаестог,
четврти без лифта
па пожарне степенице.
Имао је свој план пред Богом.

ДУЖНОСТ СВЕТОГ ФЛОРИЈАНА

Хиљаде свиња пада на град
Хиљаде свиња
Снежне дебеле гице.

Ко ће по овом кијамету?

Седим у кући
тегла слатка
радио
упалим кућу да буде топлије
Запалим да гори.

У таквим приликама увек дођу гости;
Свети Флоријан лично са свитом
луди грађани.

Никола Тодоровић СИЛОВАЊЕ АНЂЕЛА

УВОДНА ФОТОГРАФИЈА

Као сребрни нокти заривени
У чело дечака
Покајнички

Ко те зевајуће празнине
Његове очи

Као напитање од суза

МАСК ТНЕ КНИФЕ

ХАЈДЕ ДА ПРЕПЛИТАМО
НАША ТЕЛА
КАО ПРВО
АСТРОЛОГИЈУ
ЕВО ОДМАХ ВЕНЕРЕ/
ПРЕРУШЕНЕ У АВОКАДО
И ЦРВЕНЕ И ЗЕЛЕНЕ ЛОПТЕ
СА САБЉОМ УМЕСТО ЈЕЗИКА
И АЛФА КЕНТАУРА ШТО СТОЈИ
НА ЈЕДИНОЈ НОЗИ
ОНДА МАТЕМАТИКУ
ЈЕДАН И ЈЕДАН И ЈЕДАН
ДВА ПЛУСА УМЕСТО
ПРИРОДНОГ
СТАЊА СТВАРИ
И ФИЗИКУ
КИЛОМЕТРЕ
КОЈЕ ГУТА КРВ
ДА ПРОНАЂЕ ЖИЛЕ
КОЈИМА ПРИПАДА

ПРОЖДРАН

она: хијена у глави
жилети уместо ноктију и уместо
зуба
и неукротива глад за фарбањем косе
+сецкањем лука+спаривањима

он: повраћа зурећи у мртвачко
бледило њених груди + пукотину
окуњену влажном тамом +
лице са две сисаљке
од очију

Врт: у њему је стабло јабуке
под којим стоје
уврће се
изокреће
наопачке
увлачи у себе
и као пуж
у њен пупак

Р + В

У ОВОЈ ЕПИЗОДИ
МЛАДОГ КРАЉА АРТУРА
УБИЈА ЧАРОВЊАК МЕРЛИН

ИЗ ЧИСТЕ ЗАВИСТИ

МОРГАНА
МЕСИ КОЛАЧЕ У ШАРЛЕВИЛУ

ЉУБАВ ИМА ПЕСНИЦЕ

У ноћ са високим потпетицама
врло тврду ноћ
ти око стомака
непозната девојчица
закорачи
сањајући о цигарети

мотори брекћу у кухињи њене
бивше мајке
кроз хрскавицу и харизму
њених поједених гаћица

и преко пластичне маске
са безброј ожиљака
ставља
челичног лептира

НЕ СКИДАЈУЋИ ШМИНКУ

ПРАСАК ЗАЛУТАЛЕ ГРАНАТЕ
И МАЛОЛЕТНИ ВОЈНИК
УБИЈЕН
УВЕК ИЗНОВА
НА ИСТОЈ
МИРИШЉАВОЈ ТРАВИ
ПОД ПОТПУНО ИСТИМ
ЗВЕЗДАМА
СА ЈЕДНАКОМ СТРПЉИВОШЋУ

САН ЈЕ ТАМО
ГДЕ ЋЕМО СЕ СРЕСТИ

ЗАСПАО

моје груди уторком
премалене да удахнем
мој језик
заслужује смрт
град
залепљен за кости
као сувишни пртљаг

помишљам на срећу
и мрак се убија
падајући

Игор Исаковски ДУБОКО У РУПИ

НА БРЗИНУ

људи имају све мање времена

за поезију
па пишу брзо
без интерпункције
спомени ствари које те највише
окупирају
ипак пишеш за себе
но каква корист
ако нико не чита
једна слика грмљавина вулкана
ерупција и није тако лоша ствар
или снег што се топи на њеним
тамноружичастим уснама
или црно вино у њеним белим

ципелама

свако ко је заокупљен истином
чека овакве ствари да се догоде
и тада отприлике зна
да их запише
а други нека интерпунктирају
без велике потребе
нека измишљају
сублимишу
анализирају
преправљају

НИСАМ СЕ ТУШИРАО ДАНАС

кренем да се туширам
а онда кажем себи да ћу јој
написати који ред пре тога
и који ред после
али онда нема пепеларе на мом столу
и док устајем да је пронађем
blues почиње да свира
волим музику када пишем
и када мислим на њу
и када је нема
ето, тако постајем веома
велики љубите музике
нисам се туширао данас
назвао сам је кад сам се пробудио
и онда нисам имао времена
трубе су звале на рад
добош ми је одзвањао у глави док сам
јурио градом

и опет она у глави
као мирис јутарњег хлеба
који остаје у кожи
нисам доручковао
нисам се туширао
попушио сам неколико
цигарета док смо причали
од узбуђења
"волим твој глас" рекао сам
и онда сам опет зевао кроз прозор
као да сам луди пас
који немо завија

ЈЕДНОРУКИ ЦРВЕНОБРАДИ БАВО

залепио сам руку
на усијану пећ
али пећ не беше
довољно усијана
да надмаши жар
у мени.
чуо сам само
како месо цврчи
и сасвим малко
боли.

сада пишем једном руком
али мислим да бих писао
и без руку
и без ногу
носем.
или курцем.

та идеја ме опчињава
и разрађујем је
до бесвести.
какав бих љубавник био
да ми пенис служи за јебање писаће
машине!

и свакако,
важна је моја брада
коју покушавам да негујем
преосталом руком
за сада ми добро иде,
а људи који наслужују
како је горело
завиде ми на осећањима
а ја не на њихова
два
длана
и некако се
изједначавамо

БРОЈАНКА

имам три дана
до додира с том магијом
и три дана
за ишчекивање

да бих увећао жељу
имам 72 сата

имам 4320
до додира са волшебним

помишљам
да ли би прошле брже
да сам бацао по једну парицу
у сваку фонтану у граду

то би била огромна врећа монета

велика скоро као моја жеља

имам 260 000 секунди
да дослушам песму птица
да преиспитам распоред звезда
да пресипам боје у мом прозору
да бројим на брзину да брже прођу

*Превела са македонског
Љиљана Јокић Каспар*

ДУБОКО У РУПИ

бројим празне
пивске флаше
на поду
склањам длаке
мојих пријатељица
са стола
са јастука
отварам и затварам
врата прозоре
не свлачим се данима
осећам да то није у реду
али не знам шта јесте
у реду
и још више
пивских флаша
празних
ипак сам углађен
па пијем из велике
чаше и користим
деодоранс
због пријатељица
а понекад и
због себе
не скидам се
ни кад се оне скину
време је чудно
прогноза увек промаши
своју мету
као лажно пророчанство
вруће је
у јесен
и вруће је
у мени
од свог тог пива
у мојој рупи

читам друге
песнике
ретко кад пронађем
брата по души
али када
онда га остављам
да барата
овом собом

а ја сам себи
преписујем још
алкохола
усамљена рецептура
делује пиздински прорачунато
и ја знам
да то знам
али увек то урадим
као неодучни самоубица

играм игру
увек се надајући
да ја нећу бити
плен
ја сам

започео ту игру
али се то увек
некако изјалови

ударам у зидове
да бих отворио
простор
али рупа се смањује
и ја постајем све мањи
трудим се да се уклопим

то ми никада
није
полазило за руком

ВОЖЊА

нагази на папучицу
ово је
наша ноћ
имамо све што нам треба
то смо
ја и ти
без разлике како то
звучало
ништа се не може потрошити
ако то имаш
дубоко у себи
тако ме узми
како ме увек
узимаш
ја сам посветио себе
теби
док одјекује
бука даљине
у буци чежње
ја већ путујем у
мислима
брзо нагази папучицу
идемо само напред
ма да нас
бездан
тамо очекује
у свим бојама
наћи ћемо наше
боје
и тамо
дубоко у мраку

ми немамо другог
пута
са свим тим
порушеним мостовима
иза нас
нагази добро
и нека то буде јако
као кад ја то радим
идемо

НЕ ЗНАМ ДА ЛИ САМ ТО РЕКАО РАНИЈЕ

коцкице леда одјекују
као њени кораци
по степеницама
док одлазимо
увек одлазимо заједно
размењујемо
све у свему могућем
волим је када је
будаласто луда
не знам да ли сам
то икада пре
рекао
свеједно сада
јесам

ја на врху везујем пертлу
имам проблема
са ципелама
али не са ходањем
она силази
ја крећем
за њом
степенице љубе
њена мала стопала
наша свакодневна доза је
превелика за већину људи
али то је потпуно
небитно у поређењу
с ватром у нама

док ходам крај
ње она
хода крај мене

када не
онда ја преводим говор шамака
као пијани шаман
крај аутопута

поезија написана на српском језику

Игор Исаковски је рођен
19. септембра 1970. године у Скопљу.
Апсолвент Опше и компаративне
књижевности на Филолошком факул-
тету у Скопљу. До сада објавио: *Писма*
(проза), 1991; *Црно сонце* (поезија),
1992; *Експлозија, шрудна месечина,*
еруици..., 1993; *Вулкан-земља*, 1995.

ДНО

Откуцавам слова на врху планине,
сагорева подножје рукохвата свега,
издржавам кише, магловито мине,
за тренутак сета, срећом попут бега.

Кад пупољци врхом опадају,
кроз грање склона од истинске лозе,
листовете ми ветри у покосу дају,
стисак туђи разди ми орозе.

И планинске реке разлиће се светом,
ваздух уденуће коре мојом сетом,
свако ће по себи осетити снове,

обијам образ пламеном утехом,
да скупићу светлост пролећнијем
мехом,
што недрима својим раскива окове.

ТРАЖИМ СЕ

Иструлио дан.
Отишле године сапутном стазом.
Све прође мимо нас.
Ушао јарам рђаво стаје на праг.
Све, да ли је сан?
Прозори гоне чудним путоказом,
у ноћи је спас,
тумараво јагње не налази траг.

Јад. У понору крила.
Све тајна је окривила.
Тајновито ли је чедо суморнине?
Пристало није у луку.
Око гнезда рђа праг је свила,
укосница јој бола плетива,
пара њене сапутнине,
бол осећа само у куку.

Странче одмори шетање,
штап стави под бедра,
јер искрена су она.
У часу поружи руже.
Узбрао си мртво шепане,
дирао си нетакнута недра,
лео си се на дно светог трона,
страни себи, руке не испруже.

Све и ништа остало је.
Сам и сам.
Дрво боју пушта.
Белина се прља,
омекшано тражењем не траје,
од трагања остао је плам,
нагона да црно у белине спушта,
а то своје бело, давно га упрља.

Катарина Самуровић

НЕМИР

Кад ухваћену птицу на даске они метну,
Тада тај цар азура рашири поред тела,
Налик на неку јадну птичурину наспретну
Као весла дугачка, огромна крила бела.
Шарл Бодлер, Албартос

У Венецији на Клуци у Улици Мачака
(Сунце је прождирало небо и кућа једна у даљини је горела)
Седео је човек у светлоплавом шеширу широког обода
У Море загледао
У изношеним ципелама
(Чији су се ђонови осмехивали патњом од хогања)
Прошла сам крај њега застала очи сам му видела
Прстима-тананим нитима замишљене дирке је у ваздуху
дотицао ЈАБУЧИЦАМА
У његовим очима плаветнила разлистао се цвет
ФИЛАДЕНДРОНА
загасито црвених латица

Који сам само тада видела
Његове усне-трубе развличиле су дубоки јецај за неким
давно изгубљеним ПОЉУПЦЕМ
Срце му је било МЕЂАВА

Венеција је нечујно дихала
Венеција се њихала распетих крила

Из плача његових усана река Бундина се родила
Њом су годинама ИХТИЈЕ најлепших шара пловиле
Све док се река у море није улила
Тад их је морска неман прождрла
А из чељусти њених је излетело хиљаду голубица и
голубова

У новембру када почну поплаве голубови се Бундине сете
и у њима
оживе ИХТИЈЕ те се они тада разбесне и осиле
у пекаре у јатима провале
наждеру се хлеба и умиру у неправилним водама Трга док
им по душама
језде коњи Светог Марка.

Човек из Улице Мачака ми је испричао причу коју сам ја
касније назвала "Ритуал":

"Те ноћи у Старом Футогу је била зима.
И док сам се враћао кући мртав пијан
угледао сам једно мајушно тело испод уличне
светиљке у даљини.
Беше то патак најбелег перја. Полетео је и завукао
се испод аутомобила. Сагнуо сам се и испружио
руку према њему не бих ли га дотакао, али он је
побегао, полетео и опет испод уличне светиљке
слетео. Потом је поново крила раширио,
(био је ужасно смешан док је летео),
у зовин грм је пао,
Наглавачке сам се за њим у зову бацио,
гакао је, уједао, штупао
док сам га за гушу хватао
и тако зајапуреног кући носио...
Патак је у мојој соби живео, шепурио се и шећкао,
по мом телу је својим незграпним перајама
неспретно газио
све док га једног дана рано ујутру нисам шчепао,
очерупао га и заклао.
Од њега сам чорбу спремио и у њој сам га појео
док сам о зови сањао.

Само је перо остало.

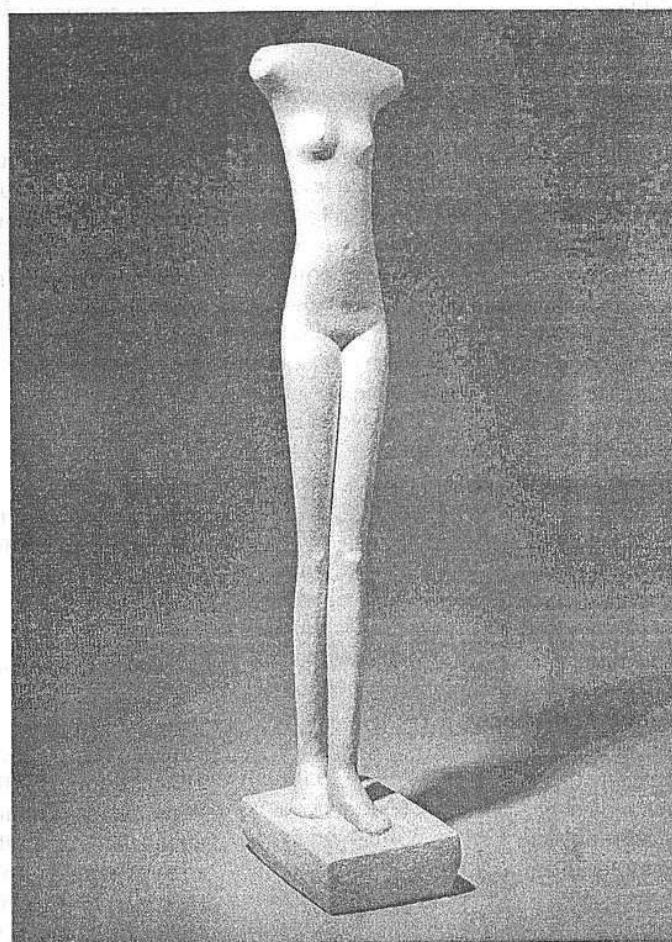
У перу спава музика нека далека,
која је тада у мени умрла.

Када је човек завршио причу звона су црквена звонила
Сунце је небом крварило
Дрхтала је Венеција
Белосветска БЛУДНИЦА на искривљеној позорници
вечног карневала

Из мора рођена за дуждеве удавана
Прстене је у таласе бацала
Црну чипку испод венчанице носила
Свету Марију је одувек славила
А Магдалени косе мрсила
И те вечери сузе јој је распињала као мученике
на дрвене крстове у гробљу иза цркве Светог Фрање
Виноградског
под којим и данас плове ИХТИЈЕ.

Јер имам, да послушне ове љубавнике
Опчиним, два зркала што све лепшим чине
Моје очи вечите, очи од ведрине!
Шарл Бодлер, Лепота

Катарина Самуровић је рођена 8. децембра 1972. године
у Шапцу. Средњу школу је завршила у Шапцу.
Дипломирала је на Филолошком факултету у
Београду. Живи и ради у Венецији.



Алберто Ђакомети